

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XX.

Červenec - srpen 2014

V neděli 29. června letošního roku oslaví

P. František Michal Pometlo OFM

40. výročí kněžského svěcení.

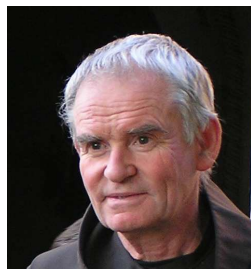
Za celou farnost, kterou v letech 1998-2006 vedl jako farář,
bratru Michalovi blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání.

Při této příležitosti jsme všichni zváni **v neděli 29. 6. na mši v 9.00**, po mši bude následovat **setkání s bratrem Michalem v Klubu**. Prosíme, přineste něco dobrého na společný stůl.

Další pozvání je na mši **v pondělí 30. 6. v 11.00**, kterou bude sloužit 16 kněží, kteří byli před 40 lety společně vysvěceni.

Letem světem životem bratra Michala

V minulém čísle jsme rozhovor s bratrem Michalem ukončili událostmi po vysvěcení - problémy s primicí a nástupem do pracovního poměru v Brně. Dnešní zakončení rozhovoru zahrnuje období od zahájení kněžské služby až do příchodu do konventu Panny Marie Sněžné.

Kde tedy jsi začínal jako kněz?

Mezitím se v roce 1975 podařilo najít místo kaplana v Sokolově. Tamní arciděkan P. Bubeník stále měnil kaplany. Jeho neteř a kuchařka měly nad kaplany přísný dohled, a proto tam nikdo dlouho nevydržel. Opustil jsem Brno a šel do Sokolova. Na základě osobního ručení arciděkana jsem dostal na jeden rok státní souhlas, který se mi opakovaně vždy zase na rok prodlužoval.

Co znamenalo osobní ručení arciděkana?

V Sokolově jsem měl dost přísný režim, sloužil jsem jenom bohoslužby, učil na venkovských školách a na jedné škole přímo v Sokolově. Ze tří škol se scházelo šest nebo sedm dětí. Ale to mě neuspokojovalo.

Začal jsem vyučovat náboženství i v kostele, což bylo nebezpečné pro P. Bubeníka. Musel jsem být opatrný. Začal jsem navštěvovat nemocné, v soukromí i v nemocnici, pravidelně v neděli a ve středu odpoledne, jak tehdy byly návštěvní hodiny. Postupně jsem se začal seznamovat s rodinami, začal jsem nedělní službu v nemocnici časově zkracovat, v nějaké rodině blízko nemocnice jsem měl sezvaných několik mladých lidí, abych se s nimi mohl setkat. Oni se pak ještě bavili dál a já jsem se vrátil včas jako z nemocnice, protože jsem nechtěl nadřízeného nijak ohrozit.

S františkánskými bratry jsme se setkávali na oblastních setkáních vždy u některého kněze, na Vysoké nebo v Liberci, ve Vrchlábí nebo v Hejnici, kde byl P. Matouš. Už jsem měl auto, takže to bylo snadnější. Scházeli jsme se někdy také na jeden den v Praze.

Uplatnil jsi v Sokolově vzdělání a praxi ve stavebnictví?

Stavební průmyslovka se mi velice hodila. Jednou přišel předseda lidové strany Josef Bruna, že kostel v Sokolově je v hrozném stavu a že by bylo potřeba ho opravit. Přišel jsem za P. Bubeníkem a on řekl: "Víte co, opravte kostel v Královském Poříčí." Primitivně jsme opravili střechu a postupně jsme opravovali vnitřek - to bylo muzeum. V kostele byla řada starožitností a odcházející Němci tam dali všechny obrazy ze svých domácností. Udělali jsme elektriku, výmalbu. P. Bubeník přijel jednou na bohoslužbu, ještě byly na podlaze velké balvany, a povídá: "Tady být bohoslužba nemůže". Ale byla. Zvládli jsme všechno vyvozit ven i vyťít podlahu. Když už se schylovalo, že bych se mohl vrhnout na Sokolov, tak zase: "Víte, ještě v Lomnici by šlo také opravit kostel". A tak jsme opravili kostel v Lomnici. Lešení jsem snášel na rameni z jednotlivých chalup. Někde mi dali tři trubky, někde pět, a tak jsme to láтали dohromady. V době, kdy končila oprava

v Lomnici, byla už parta mladých semknutá, nakonec přišli do kostela i zpívat.

Dostal ses nakonec i k opravě kostela V Sokolově?

Po Lomnici už nezbylo nic jiného než Sokolov, i když byly ještě horší kostely, ale v těch se nesloužilo. S jedním salesiánem, který pracoval u Železničních staveb, jsme zařídili půjčení lešení. Zašli jsme za mistrem a rovnou řekli, že potřebujeme lešení na kostel. Lešení měli, věděli, že ho dva měsíce nebudou potřebovat. Řekl to řediteli přímo, ten půjčení odsouhlasil, ale: "Nepiš, že to je na kostel, napiš, že to je na rodinný domek". Pak jsme přišli do skladu a odváželi haldy trubek: "Ty ale musíš mít rodinný domek". Stejně to stačilo jenom na třetinu kostela, ale i to nám velice pomohlo. Lešenáře jsem sehnal v Chebu, šikovný chlapík s partou, který přijížděl vždy po směně a do noci jsme stavěli lešení.

Na P. Bubeníka jsem šel trošičku s boudou, peníze jsem si sehnal soukromě na Slovensku. Arciděkan plánoval opravu varhan a já jsem mu řekl: "Vždyť ze stropu stále padá omítka a bude padat i do opravených varhan." Svovil tedy, že se opraví strop nad kůrem. Odjel na dovolenou, a když se vrátil, bylo lešení postaveno až do třetiny kostela. Oprava kostela měla výhodu, že jsem celý den byl mezi lidmi. Dělal tam i chlapi, kteří do kostela nechodili. Jeden chlapík přišel, když jsme hasili vápno a říkal: "Já jsem včera praštil s legitimací, tak vám jdu pomoci". Přes všechny těžkosti se podařilo kostel opravit až po presbytář. To už jsem viděl, že lidé, kteří to dělali, byli unavení. Přišel jeden evangelík, který chodil pomáhat, a říkal: "Pane kaplane, to chcete nechat takhle? Vždyť ten presbytář je jako kovárna v Jindřichovicích." Sehnal jsem nové lidi, přihlásili se mladí kluci, postavili jsme lešení a opravili presbytář. Byly tam složité věci, třeba stěhování třímetrových velice těžkých soch. Trochu jsem zredukoval zařízení, křížovou cestu jsme dali do nových rámců. Opravili jsme i poškozené sochy, to jsem svěřil synovci, který se učil řezbářem.

Nakonec zbyla ještě zámecká oratoř. Měli jsme za dva dny odvážet lešení a zas přišli lidovci, že by ta oratoř byla proti kostelu černá. Ono se řekne oratoř. Byla to zámecká oratoř osm metrů vysoká. "Dobře, máme na to jeden den. Když tady ráno v šest budete, postavíme lešení a do večera to zvládneme." V šest nepřišli, ale přece jenom se sešli, ještě zpevňovali lešení zesponu a já už nahore umýval. V poledne bylo umyto, večer nabíleno, lešení jsme rozebrali a vrátili. Po skončení opravy jsem byl přeložen na nové místo.

Kam jsi nastoupil?

Přeložili mně do Toužimi. Farář, který farnost spravoval, mi řekl: "Faru snadno poznáš, je to nejotřískanější barák ve vsi". To bylo moje první samostatné místo. Do kostela chodila jenom jedna babička, která nevěděla, co je to mše, ale chodila proto, aby pan farář nebyl sám. V neděli, když se sjeli lidé ze všech vesnic, nás bylo šestnáct. Zdálo se mi, že tam jsem zbytečný, ale jeden kolega říkal: "Je potřeba, aby se tady někdo modlil". Tak jsem se tam modlil. Později po mně přišel P. Aleš Opatrný za trest vyhozený z Plzně a také počet věřících ve všední den stoupl o sto procent - chodily dvě babičky. Dělal jsem tam akce pro kněze ze širokého okolí.

Z Toužimi jsem šel do Plzně a to už jsem mezitím dělal různé akce. Před tím jsem už byl na praxi u P. Kozlíka, ten mě přijal s tím, že budu kaplanem ve františkánském kostele a administrátorem v Liticích u Plzně, kde byla zříčená gotická střecha věže. Plány na opravu byly schváleny, ale nebyly ani peníze ani materiál ani lidi. Nakonec jsme střechu přece postavili.

Jako dlouho jsi byl v Plzni?

Brzy po volbách jsem dostal vyhoštění do pohraničí, protože, jako všude jinde, jsem i v Plzni při volbách "škrstal" a za to se "platilo". Když se to dozvěděli kněží ze sokolovského vikariátu, přemluvili církevního tajemníka, že v Lokti je neobsazená fara, že tam musejí stále dojíždět a že by bylo potřeba, abych šel do Lokte. Tajemník s tím kupodivu souhlasil. V Lokti mne zastihla revoluce (1989). Pak jsem byl povolán opět do Plzně, kde jsem zažil přípravu nového biskupství a 1. ledna 1994 jsem přešel do pražského konventu, a zde jsem tedy již dvacet let.

Rozhovor připravil František Jirsa

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné v červenci a srpnu

pondělí - sobota: 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9.00, 11.30, 18.00

čtvrtek: 19.00–20.00 tichá adorace v kapli sv. Michala

Farní úřad: Jungmannovo náměstí 18, Praha 1, tel.: 222 246 243

Farář: P. Antonín Klaret Dabrowski OFM, 606 751 883, klaret@ofm.cz

Úřední hodiny na faře poslední týden v červnu, v červenci a v srpnu:

pondělí 9.00-11.30, středa 14.00-17.00.

Změna je pouze v pondělí 7. července: 14.00-17.00.

Kontakt na redakci Sněžanky: František Jirsa, nám. Bratří Synků 347, Praha 4, 605 202 693, jirsoval@volny.cz. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1. Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 4,- Kč. Neprodejné.

Dobrovolné příspěvky vhazujte do pokladničky v kostele.